

3) Czy wykładni art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 w świetle art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 karty nicejskiej, a także w świetle zasad ustanowionych przez sam [Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej] w wyroku z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-746/18, należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidzianym w art. 132 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 196/2003 w związku z art. 267 ust. 2 Codice di procedura penale (kodeksu postępowania karnego), który zezwala prokuraturze w pilnych przypadkach na niezwłoczne pozyskanie danych o ruchu telefonicznym, podlegające późniejszemu zatwierdzeniu i kontroli właściwego sądu?

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-374/20,
KM / Komisja Europejska, wniesione w dniu 2 czerwca 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-341/21 P)

(2021/C 310/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T.S. Bohr und B. Mongin, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: KM, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 marca 2011 r. (siódma izba), KM / Komisja, w sprawie T-374/20;
- oddalenie skargi;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania odwoławczego

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi naruszenie prawa w odniesieniu do kryteriów oceny zgodności z prawem rozstrzygnięć dokonanych przez prawodawcę oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia. Sąd jej zdaniem odstąpił od zasady, zgodnie z którą ocena zgodności z prawem aktu Unii w świetle praw podstawowych nie może opierać się na twierdzeniach dotyczących skutków wywołanych przez ten akt w indywidualnym przypadku; niezgodność z prawem przepisu regulaminu pracowniczego nie może opierać się na „niewłaściwym” charakterze rozstrzygnięcia prawodawcy; Sąd z naruszeniem zasad określonych w wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-460/18 P (¹) nie uwzględnił ogółu elementów cechujących obie sytuacje podlegające porównaniu.

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni zasady niedyskryminacji ze względu na wiek, według której to wykładni sytuacje wskazane w art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego są porównywalne. Data zawarcia związku małżeńskiego nie jest jedynym kryterium odróżniającym art. 18 od art. 20 załącznika VIII. Różnica opiera się na pewnej liczbie czynników, których uwzględnienia Sąd odmówił; Sąd powinien był uwzględnić cel przewidzianego w art. 18 i 20 warunku minimalnego czasu trwania małżeństwa, co wyraźnie ukazałoby różnice między nimi; ten sam wniosek dotyczy dyskryminacji ze względu na wiek.

Wreszcie, w ramach zarzutu trzeciego Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych⁽¹⁾ oraz kilka naruszeń obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, dopuszczono się naruszenia prawa przy wykładni art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych, według której to wykładni skutki śmierci urzędnika dla żyjącego małżonka nie należy różnicować w zależności od tego, czy związek małżeński został zawarty przed odejściem ze służby czy po tym odejściu; po drugie, Sąd naruszył prawo przy wykładni celu zapobiegania nadużyciom oraz naruszył obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., HK / Komisja, ECLI:EU:C:2019:1119.

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 391).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 marca 2021 r. w sprawie T-374/20,
KM / Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 czerwca 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej**

(Sprawa C-357/21 P)

(2021/C 310/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: KM, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącej odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 marca 2011 r. (siódma izba), KM/Komisja, w sprawie T-374/20;
- wydanie orzeczenia w sprawie i oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami, które poniosła Rada w ramach postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Rada podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Rada podnosi naruszenie prawa przez Sąd w odniesieniu do tego, że w przedmiocie przyznania renty rodzinnej na podstawie art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego odmiennie zostali potraktowani żyjący małżonek byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński przed odejściem ze służby, oraz żyjący małżonek byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński po odejściu ze służby. Sąd nie ocenił jednak porównywalności rozpatrywanych sytuacji w świetle ogółu cechujących je elementów, w szczególności stanu prawnego, z uwzględnieniem przedmiotu i celu rozpatrywanego aktu Unii. Sąd tym samym naruszył prawo, ustalając, że data zawarcia związku małżeńskiego jest jedynym kryterium, według którego określa się, czy należy stosować art. 18 czy art. 20 załącznika VIII, choć odmiennie traktowanie uzasadnione jest podstawową faktyczną i prawną różnicą pomiędzy sytuacją prawną urzędnika mającego jeden ze statusów służbowych określonych w art. 35 regulaminu pracowniczego a sytuacją prawną byłego urzędnika.